než 15 kusů, opraví je, třeba-li toho. Při větších ohlášeních buďtež však nesprávné seznamy vráceny stranám k opravě.

Nařízením ministerstva práv a financí ve shodě s nejvyšší účtárnou ze dne 13. dubna 1889 č. 44 ř. z. bylo nařízeno, že vzhledem ku platným předpisům o tom, jak nakládati jest se soudními deposity a jak spravovati majetek opatrovanců, nestane se odkolkování z povinnosti úřední, nýbrž strany, pro které jsou premiové dlužní úpisy odkolkování podrobené, uloženy v soudním uschování, pokud se týče jich zástupci zákonem neb úřadem zřízení, jsou povinni postarati se, by úpisy byly odkolkovány. Jestliže strana raději sama neobstará odkolkování a nevymůže-li si k tomu konci, by jí příslušné cenné papíry byly vydány proti opětnému uložení, obstará odkolkování úřad depositní, když strana podala předepsanou opověď a připojila kolku prostý seznam. Úřad depositní zkoumá však dříve podané seznamy a po případě opraví, čeho třeba. Odkolkování děje se v úředních místnostech úřadu depositního odkolkovací komisí za přítomnosti úředníků depositních, jimž jsou svěřeny práce pokladniční.

Depositní úřad jest povinen straně, jestliže za to písemně neb ústně žádala, nejdéle v jednom měsíci po vypršení lhůty k odkolkování vyměřené, odkolkování bez poplatku potvrditi na seznamu při opovědi cenných papírů vráceném.

7. Nařízením min. fin. ze dne 29. dubna 1889 č. 60 ř. z. bylo nařízeno, že za prominutí promeškané lhůty k odkolkování dlužních úpisů premiových žádati nutno zvláštní žádostí, která podána buď u berního úřadu neb u finančního úřadu okresního (úřadu pro vyměřování poplatků); žádosť, zejména překážka, proč nebylo odkolkování v čas provedeno, buď odůvodněna a překážka, která musí býti omluvitelna, buď osvědčena (viz čl. Loterie, Promesy, Obchody splátkové).

**Úpisy prioritní železniční** viz Dráhy.

**Úplatky** viz Přijímání darů ve věcech úředních.

**Upuštění od obžaloby** viz Obžaloba.

## Urážka církve nebo společnosti náboženské.

I. Urážka církve nebo společnosti náboženské zákonem uznané jest dle § 303 tr. zák. přečinem, jehož předmětem jest

*a)* učení, obyčej (ku př. mešní oběť, uctívání ostatků svatých atd.) nebo zařízení určitá jako jsou též budovy (modlitebny) bohoslužbě věnovaná (rozh. ze dne 30. listopadu 1885, sb. č. 854, celibát, papežství atd.) některé církve nebo náboženské společnosti státem uznané;

*b)* předmětem přečinu tohoto mohou býti též sluhové dotyčné církve bohoslužebné úkony opatřující. Úkony těmito rozuměti jest netoliko funkce povahy svátostné, nýbrž vůbec veškery akty a opatření, jichž výrazem jest dle liturgie dotyčné náboženské společnosti služba boží t. j. vzájemné pěstování, rozmnožování důvěry v boha a úcty k němu (nál. kas. dv. ze dne 16. května 1883 č. 549 sb.). Slůvko »při« (t. j. při výkonu zmíněných funkcí), jehož zákon užil, zahrnuje v sobě i dobu krátce před bohoslužebným jednáním i krátce po něm; zákon chrání zřízence církevního, pokud se nalézá na místě bohoslužby oděn jsa zevními odznaky svého rituelního úřadu (nál. kas. dv. ze dne 21. dubna 1879, sb. č. 197);

*c)* veřejné vykonávání náboženství některé církve nebo náboženské společnosti státem uznané, jako na př.: katolický pohřeb až do skončení v místě obvyklých modliteb u hrobu (nál. kas. dv. ze dne 15. října 1886